

Kooprecht en softwarelicenties

Roelien van Neck*

Op 27 april 2012 heeft de Hoge Raad een opvallend arrest gewezen over de koop van software licenties. Hierin werd bepaald dat op overeenkomsten tot aanschaf van standaard computerprogrammatuur voor niet in tijdsduur beperkt gebruik tegen betaling van een bepaald bedrag de kooptitel uit het Burgerlijk Wetboek van toepassing is.¹ In dit artikel wordt ingegaan op de vraag naar de betekenis van dit arrest voor licentiecontracten en in het bijzonder contracten voor de online terbeschikkingstelling van software. Daarbij zal tevens worden ingegaan op het onderscheid tussen contracten met consumenten enerzijds en business-to-business contracten anderzijds. Ook zal een aantal relevante Europeesrechtelijke ontwikkelingen aan de orde komen.

Beeldbrigade -arrest

In het arrest ging het om het volgende. De Beeldbrigade, producent van televisieprogramma's, had bij Hulskamp het computerprogramma ImageSan met bijbehorende dragers en apparatuur aangeschaft. De ImageSan software bleek niet compatibel met het door De Beeldbrigade gebruikte computerbesturingssysteem. De Beeldbrigade stelde Hulskamp vervolgens aansprakelijk voor de schade in verband met het niet naar behoren functioneren van de software. In eerste aanleg werden de vorderingen van de Beeldbrigade grotendeels toegewezen. In hoger beroep werd het vonnis van de rechtbank vernietigd. Het hof oordeelde dat de vorderingen van De Beeldbrigade waren verjaard. Daarbij paste het hof de verjaringstermijn van art. 7:23 lid 2 toe, de speciale – korte – verjaringstermijn die geldt in het kader van het kooprecht. Het hof oordeelde dat de kooptitel 7:1 BW op grond van het bepaalde in art. 7:47 BW van toepassing moest worden geacht, nu ImageSan standaard software is die als een pakket kan worden aangeschaft en waarmee het recht op het vrije en duurzame gebruik van de software wordt verkregen.

In cassatie onderschrijft de Hoge Raad dit oordeel. De Hoge Raad stelt voorop dat het in deze zaak gaat om de verbintenrechtelijke vraag of de in art. 7:23 BW neergelegde verjarringsregeling (en daarmee de kooptitel) in dit soort gevallen van toepassing is. De goederenrechtelijke aard van software of de kwalificatie van (de titel van verkrijging van) de gebruiksrechten op software waren uitdrukkelijk niet aan de orde.² De Hoge Raad komt tot een positieve beantwoording van de vraag op basis van de volgende twee gronden. Allereerst overweegt de Hoge Raad dat de toepasselijkheid van de kooptitel niet is beperkt tot de koop van 'zaken', zoals omschreven in art. 3:2 BW. Op grond van art. 7:47 BW kan koop ook betrekking hebben op vermogensrechten. Daaruit blijkt volgens de Hoge Raad dat de wetgever de kooptitel van toepassing heeft geacht op alle goederen als bedoeld in art. 3:1 BW. Voorts is van belang dat de aanschaf van standaard computerprogrammatuur op een gegevensdrager of via een download voor een niet in tijdsduur beperkt gebruik tegen betaling van een bepaald bedrag ertoe strekt de verkrijger iets te verschaffen dat geïndividualiseerd

is en waarover hij feitelijke macht kan uitoefenen. Dit alles pleit voor toepasselijkheid van de kooptitel.

Daarnaast overweegt de Hoge Raad dat toepasselijkheid van de kooptitel wenselijk is, omdat deze een uitgewerkte regeling geeft inzake conformiteit, klachtplicht en verjaring en omdat met die toepasselijkheid de rechtspositie van de koper wordt versterkt. Daarbij acht de Hoge Raad de afdeling over koop op afstand (afdeling 7.1.9A BW) van belang. Hierin is in art. 7:46d lid 4, aanhef en onder c, BW een speciale regeling opgenomen over computerprogrammatuur (te weten een uitzondering op het herroepingsrecht).³ Daarmee wordt de aanschaf van computerprogrammatuur onder de koopregeling gebracht. Volgens de Hoge Raad zou het daarom ongerijmd zijn, indien de aanschaf van computerprogrammatuur die *niet* op afstand is verricht, niet als koop zou worden gekwalificeerd.

Consequenties arrest

Het Hoge Raad arrest past in de lijn die met name vanuit Europa is ingezet om (standaard) software te benaderen als consumptiegoed. Zie daarvoor o.a. de Richtlijn Consumentenrechten en de Concept Verordening voor een Europees kooprecht, die beide verder hieronder nader aan de orde zullen komen.

Het UsedSoft-arrest - overigens gewezen na het Beeldbrigade-arrest - past eveneens in deze lijn.⁴ In het UsedSoft-arrest overwoog het Europese Hof in het kader van uitleg van de Software Richtlijn⁵ dat een licentie die gebruikers tegen betaling een in de tijd onbeperkt, niet exclusief en niet overdraagbaar gebruiksrecht op een computerprogramma verschafft, ongeacht of dit geschiedt via een fysieke drager of download, mede de eigendom van die kopie wordt aangedragen. Daarmee is volgens het Hof sprake van een 'eer-

* Roelien van Neck is advocaat bij Bird&Bird LLP te Den Haag.

1. HR 27 april 2012, *LJN* BV1301 (Beeldbrigade/Hulskamp). Op dezelfde datum wees de Hoge Raad arrest in een vrijwaringszaak aanhangig gemaakt door Hulskamp tegen de leverancier van de betreffende IT hardware en software, met voor zover hier relevant een gelijklopende uitkomst (HR 27 april 2012, *LJN* BV1299 (Hulskamp/Bell Microproducts)).
2. In hoger beroep had het hof zich wel uitgelaten over de goederenrechtelijke aard van software en daarover geoordeeld dat software op zichzelf niet aangemerkt kan worden als een voor menselijke beheersing vastbaar stoffelijk object en daarom niet kan worden aangemerkt als zaak in de zin van art. 3:2 BW (Hof Arnhem, 1 juni 2010, *Cr* 2010, 143).
3. Zoals eerder signaleerd in 'De juridische status van software: geen zaak van belang?', van R.J.J. Westerdijk in *Caught in the Cyber Crime Act – Opstellen aangeboden aan Prof. Mr. H.W.K. Kaspersen*, Kluwer 2009.
4. HvJEG 3 juli 2012, zaak C-128/11 (UsedSoft/Oracle).
5. Richtlijn 2009/24/EG betreffende de rechtsbescherming van computerprogramma's.

ste verkoop van een kopie van een programma' in de zin van art. 4 lid 2 van de Software Richtlijn.

Hoewel het UsedSoft-arrest ziet op de auteursrechtelijke vraag naar uitputting in geval van gedownloade software, aanzelt het Hof niet om daarvoor civielrechtelijke begrippen als 'eigendomsrechten' (te onderscheiden van 'intellectuele eigendomsrechten') en 'zaken' te hanteren om tot een kwalificatie van de betreffende softwarelicenties te komen. Ook dit past in de trend om software steeds meer als een 'gevoon' product te zien.

In de literatuur werd al geruime tijd discussie gevoerd over de vraag of het kooprecht al dan niet van toepassing is op software licentieovereenkomsten.⁶ A-G Wuisman geeft de gevoerde argumenten voor en tegen kort weer in zijn conclusie, daarbij tevens verwijzend naar het overzichtsartikel van Neppelenbroek. Nu de Hoge Raad heeft overwogen dat het kooprecht van toepassing is op de in het arrest aan de orde zijnde software licentieovereenkomsten, is het de vraag welke betekenis dat heeft voor de praktijk van softwareleveranciers en -afnemers.

Kooprecht

Door het van toepassing verklaren van het kooprecht zijn leveranciers maar ook intermediairs zoals distributeurs enerzijds, en afnemers anderzijds gebonden aan een set duidelijk omschreven rechten en verplichtingen. In geval van consumentenkoop zijn deze grotendeels dwingendrechtelijk van aard (art. 7:6 lid 1 BW). Een aantal centrale elementen van het kooprecht zal hieronder worden uiteengezet.

Een van de wezenlijke kenmerken van de koopregeling betreft de conformiteitseis. Conformiteit betekent dat de afgeleverde zaak aan de overeenkomst moet beantwoorden (art. 7:17 lid 1 BW). Een zaak beantwoordt niet aan de overeenkomst indien ze niet de eigenschappen bezit die de koper op grond van de overeenkomst mocht verwachten. Hetgeen de koper aan eigenschappen van de gekochte zaak mag verwachten, hangt af van alle omstandigheden van het geval. Om uit te maken wat de koper mocht verwachten, moet mede rekening worden gehouden met hetgeen de verkoper wist of had behoren te weten omtrent het gebruik waarvoor de zaak bestemd is en omtrent de bedoelingen van de koper.⁷ Eventuele mededelingen door de verkoper spelen eveneens een rol bij de vraag of een zaak beantwoordt aan de overeenkomst. In geval van een consumentenkoop gelden mededelingen door of ten behoeve van een vorige verkoper (denk aan een producent of importeur) dwingendrechtelijk als mededelingen van de verkoper. In geval van consumentenkoop geldt bovendien het vermoeden dat de zaak reeds bij aflevering niet aan de overeenkomst heeft beantwoordt, indien een gebrek zich binnen een termijn van zes maanden na aflevering openbaart (art. 7:18 lid 2 BW).

Indien sprake is van non-conformiteit, kan de koper herstel of vervanging eisen of aflevering van een ontbrekend deel (art. 7:21 lid 1 BW) en, in geval van een consumentenkoop indien een van de voorgaande remedies niet mogelijk is of niet gevergd kan worden van de verkoper, dan kan de koper de overeenkomst ontbinden of de prijs evenredig vermindern. Om een aanspraak geldend te kunnen maken uit hoofde van non-conformiteit is vereist dat de koper binnen bekwaame tijd nadat hij de non-conformiteit heeft ontdekt of redelijkerwijs had behoren te ontdekken, een kennisgeving daarvan heeft gedaan aan de verkoper. Bij een consumentenkoop geldt een kennisgeving binnen een termijn van twee maanden na ontdekking als tijdig. Vorderingen op grond van non-

conformiteit verjaren twee jaar na de hiervoor genoemde kennisgeving (art. 7:23 BW).

Een bijzonderheid in het kooprecht is het regresrecht in geval van consumentenkoop, waarbij de verkoper recht heeft op schadevergoeding van zijn voorschakel (die op zijn beurt weer recht van regres heeft op zijn voorschakel en zo verder) in geval van non-conformiteit op grond waarvan de consumentkoper een van zijn rechten op grond van non-conformiteit heeft uitgeoefend jegens de verkoper (art. 7:25 BW). Dat betekent dat verkopers van software in geval van een consumentencontract in beginsel dus recht hebben op regres op hun voorschakel. Dit recht van regres is van semi-dwingend recht en er kan niet ten nadele van de verkoper van worden afgeweken.⁸

Licentiecontracten tussen professionele partijen

In vergelijking met de koopregeling en de huidige praktijk van licentiecontracten tussen professionele partijen lijken de gevolgen van het Beeldbrigade-arrest beperkt te zijn, met uitzondering van de verkorte verjaringstermijn.

Nu de koopregeling tussen professionele partijen voornamelijk van regeland recht is, staat het partijen vrij om, zoals dat nu doorgaans ook het geval is, zelf te bepalen wat tussen hen geldend zal zijn. M.i. staat het arrest en de toepasselijkheid van de kooptitel dan ook niet in de weg aan gebruikelijke, soms zeer korte en beperkte garanties voor de werking van software (die vaak op niets anders neerkomen dan verkapte exoneraties). Ook indien partijen niets regelen, dan betekent de eis van conformiteit niet zonder meer dat leveranciers verplicht zouden zijn om 'foutloze' software te leveren. Van belang is dat de software voldoet aan de redelijke verwachtingen van de koper. Als hiervoor aangehaald, dient bij de beoordeling van de eventuele non-conformiteit rekening te worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, waaronder ook de aard van het product. Juist ten aanzien van software is in wat oudere rechtspraak geoordeeld dat die naar zijn aard niet geacht kan worden foutloos te zijn.⁹ Ook de verplichting om binnen een redelijke termijn een klacht in te dienen, is op zich niets nieuws. Een dergelijke verplichting bestaat immers ook op grond van art. 6:89 BW.

6. Zie bijvoorbeeld: E.P.M. Thole, *Software, een 'novum' in het vermogensrecht*, Kluwer Deventer 1991; E.P.M. Thole, 'De Juridische kwalificatie van de aanschaf van Software', in: *10 Jaar IT & Recht*, Samsom Alphen aan den Rijn 1996; E.D.C. Neppelenbroek, 'De aanschaf van standaard software en de toepasselijkheid van het kooprecht', *VrA* 2005/2, p. 4-28; W.F.R. Rinzema: 'Kwaliteit en software: een goede zaak', *CR* 2012/40, en daar genoemde literatuur.
7. M.M. van Rossum, *GS Bijzondere overeenkomsten*, commentaar op art. 7:17 BW, A2.
8. Deze bepaling vormt de implementatie van het 'recht van verhaal', zoals neergelegd in art. 4 van Richtlijn 1994/44 d.d. 25 mei 1999 betreffende bepaalde aspecten van de verkoop en garanties voor consumptiegoederen. De Nederlandse implementatie van dit artikel is veel ruimer dan de implementatie in de meeste andere Europese Lid-Staten.
9. Rb Almelo 16 juli 1999 *KG* 1999, 302 (Genap/Improve) en Rb 's-Gravenhage 11 juli 2001 *Cr* 2001, p. 268 ev. (Wolfsbergen/Exact e.a.).

Licenties aan consumenten

Voor consumentencontracten kan het vereiste van conformiteit evenwel meebrengen dat een leverancier zich niet kan beroepen op een vergaande uitsluiting van aansprakelijkheid (soms ‘verpakt’ in een korte garantietermijn), nu de conformiteitseis in geval van consumentencontracten van dwingendrechtelijke aard is. Vanwege dat dwingendrechtelijke karakter en gelet op de grotere ongelijkheid tussen partijen in geval van consumentencontracten zal de vraag naar hetgeen de consument redelijkerwijs mocht verwachten van de software strenger getoetst worden dan in geval van business-to-business contracten waarin partijen geen afzonderlijke regeling hebben opgenomen.

Voorts zullen professionele partijen die (uiteindelijk) aan consumenten leveren rekening moeten houden met het regresrecht dat geldt in geval van consumentenkoop. Dit regresrecht is niet alleen relevant voor de verkoper die levert aan de consument, maar juist ook voor andere partijen in het distributiekanaal.

Hoewel het Beeldbrigade-arrest op het eerste gezicht grote impact lijkt te hebben, met name voor consumentencontracten, kan die ook weer eenvoudig worden genuanceerd. Het arrest ziet immers uitdrukkelijk op een specifieke vorm van software licentiecontracten, namelijk voor standaard computerprogrammatuur voor niet in tijdsduur beperkt gebruik tegen betaling van een bepaald bedrag. Veel licentiecontracten voor standaardsoftware kennen echter een andere structuur en gaan juist uit van een in tijdsduur beperkt gebruik (bijvoorbeeld een jaar, al dan niet met verlenging), met een terugkerende licentievergoeding. Voor dergelijke licenties heeft het arrest geen gelding. Het arrest ziet immers uitdrukkelijk op licenties die niet in tijdsduur zijn beperkt. Softwareleveranciers die niet gebonden wensen te zijn aan de consequenties van het arrest kunnen die daarom ook eenvoudig vermijden door te kiezen voor een andere contractstructuur.

Online terbeschikkingstelling

Als aangegeven, betreft het arrest van de Hoge Raad de aanschaf van standaard computerprogrammatuur voor een niet in tijdsduur beperkt gebruik tegen betaling van een bepaald bedrag, ongeacht of sprake is van aanschaf op een gegevensdrager of via een download. Bij de overweging dat dergelijke licenties onder het kooprecht vallen, overweegt de Hoge Raad in het bijzonder dat een dergelijke overeenkomst ertoe strekt de verkrijger iets te verschaffen dat geïndividualiseerd is en waarover de koper feitelijke macht kan uitoefenen.

Veel software wordt tegenwoordig echter niet via een gegevensdrager of via een download geleverd. Deze wordt veel eerder geheel online ter beschikking gesteld, bijvoorbeeld op ASP-basis, waarbij klanten rechtstreeks via hun computer toegang hebben tot de software die zij gebruiken (en die gewoonlijk ook door andere klanten van de ASP provider wordt gebruikt) of op basis van *software as a service* (waarbij software niet alleen online wordt afgenomen en gebruikt, maar waarbij ook doorgaans data van de gebruiker worden opgeslagen en verwerkt op het systeem van de leverancier). Wanneer deze modellen van terbeschikkingstelling naast het Beeldbrigade-arrest worden gelegd, dan blijkt al snel dat het arrest daarvoor niet snel relevant zal zijn. Niet alleen zal het gebruik in de regel in tijdsduur beperkt zijn, maar ook kan niet gezegd worden dat de gebruiker iets verkrijgt waarover hij feitelijke macht kan uitoefenen. Dat blijkt te meer uit de rechtspraak over dit type contracten,

waarbij de geschillen nu juist draaien om of voortkomen uit het feit dat de gebruiker nu juist niet de feitelijke macht kan uitoefenen over de gebruikte software.¹⁰

Dat betekent evenwel niet dat het kooprecht nu geheel terzijde kan worden geschoven voor wat betreft de online terbeschikkingstelling van software. Zowel de Richtlijn Consumentenrechten¹¹ als het Voorstel voor een Verordening betreffende een gemeenschappelijk Europees kooprecht¹² bevatten een regeling voor ‘digitale inhoud’, waarbij nauw wordt aangesloten bij het kooprecht voor zowel digitale inhoud die wordt geleverd op een materiële drager als digitale inhoud die niet op een materiële drager wordt geleverd. Die regelingen gelden ongeacht de duur van het gebruiksrecht. Zowel de Richtlijn Consumentenrechten als de concept Verordening kunnen daarmee relevant zijn voor online terbeschikking gestelde software.

Richtlijn Consumentenrechten

De Richtlijn Consumentenrechten bevat een herziening van een groot deel van het Europese consumentenrecht en betreft o.a. wijziging van de Richtlijn Oneerlijke Bedingen¹³ en de Richtlijn Verkoop en Garanties voor consumptiegoederen¹⁴ en intrekking van de Colportagerichtlijn¹⁵ en de Richtlijn Verkoop op Afstand¹⁶. De richtlijn is dwingendrechtelijk van aard (art. 25 Richtlijn Consumentenrechten). Deze richtlijn bevat een uitgebreide regeling voor digitale inhoud die op een materiële drager of op andere wijze geleverd wordt. Onder ‘digitale inhoud’ wordt verstaan gegevens die in digitale vorm geproduceerd en geleverd worden (art. 2 lid 11 Richtlijn Consumentenrechten). Voor digitale inhoud die wordt geleverd op een materiële drager wordt bepaald dat deze dient te worden beschouwd als een goed in de zin van de Richtlijn Consumentenrechten, dat wil zeggen als een roerende lichamelijke zaak (overweging 19 jo. Art. 2 lid 3 Richtlijn Consumentenrechten). Door deze gelijkstelling worden op digitale inhoud geleverd op een materiële drager bepalingen omtrent koop van toepassing.

Daarbij moet bedacht worden dat de bepalingen uit de Richtlijn Consumentenrechten zullen moeten worden ingepast in de eerdere Richtlijn Verkoop en Garanties voor Consumptiegoederen. Deze laatste richtlijn bevat een groot aantal bepalingen van materieel kooprecht, die via deze weg

10. Zie bijv. Rb. Amsterdam 19 april 2009, *LJN* BJ5559 (Oily/SaaSplaza).

11. Richtlijn 2011/83/EU van 25 oktober 2011 betreffende consumentenrechten, tot wijziging van Richtlijn 93/13/EEG en van Richtlijn 1999/44/EG en tot intrekking van Richtlijn 85/577/EEG en Richtlijn 97/7/EG (Richtlijn Consumentenrechten).

12. Voorstel voor een Verordening betreffende een gemeenschappelijk Europees kooprecht, Brussel 11 oktober 2011 COM (2011) 635 definitief.

13. Richtlijn 93/13/EEG d.d. 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten.

14. Richtlijn 1999/44/EG d.d. 25 mei 1999 betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van en de garanties voor consumptiegoederen.

15. Richtlijn 85/577/EEG d.d. 20 december 1985 betreffende de bescherming van de consument bij buiten verkoopruimte gesloten overeenkomsten.

16. Richtlijn 97/7/EG d.d. 20 mei 1997 betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten.

mede van toepassing zullen zijn op software.¹⁷ Hiermee worden de typische (consumenten)koopbepalingen (in Nederland geïmplementeerd in Boek 7 BW – zie hiervoor) van toepassing op software.

Ten aanzien van digitale inhoud die niet op een materiële drager wordt geleverd, wordt uitdrukkelijk bepaald dat deze voor de toepassing van de Richtlijn Consumentenrechten niet worden aangemerkt als verkoop- of dienstenovereenkomst (overweging 19 Richtlijn Consumentenrechten). Niettemin wordt een groot aantal bepalingen, die gelden voor digitale inhoud die op een materiële drager is geleverd van overeenkomstige toepassing verklaard op digitale inhoud die niet op een materiële drager wordt geleverd. Hierdoor worden bepalingen van kooprecht op indirecte wijze toch van toepassing verklaard op digitale inhoud die niet op een materiële drager wordt geleverd.

Gelet op de Richtlijn Consumentenrechten zal voor consumentencontracten het kooprecht ten aanzien van digitale inhoud die is geleverd op een materiële drager een bredere betekenis krijgen dan thans het geval is op grond van het Beeldbrigade-arrest. De Richtlijn Consumentenrechten verklaart een groot deel van de bepalingen terzake digitale inhoud die op een materiële drager wordt geleverd mede van toepassing op digitale inhoud die niet op een materiële drager wordt geleverd. Daarmee ligt het voor de hand dat, hoewel ten aanzien van overeenkomsten terzake digitale inhoud deze voor de toepassing van de richtlijn niet te worden aangemerkt als verkoop- of dienstenovereenkomst, het kooprecht mogelijk toch een rol van betekenis zal kunnen spelen, al was het maar om tot een consistente uitleg van de betreffende bepalingen te komen.

Ook de discussie over de vraag of Software as a Service of ASP contracten wellicht beschouwd zouden moeten worden als huur komt voor wat betreft consumentencontracten met de Richtlijn Consumentenrechten in een ander licht te staan.¹⁸ De richtlijn verklaart bepalingen van kooprecht immers expliciet en dwingendrechtelijk van overeenkomstige toepassing op software, ongeacht de wijze waarop deze ter beschikking wordt gesteld.

Concept Verordening

Ook de concept Verordening bevat een regeling terzake de levering van 'digitale inhoud'. De concept Verordening bevat een aantal bepalingen terzake grensoverschrijdende transacties voor de koop van zaken, de levering van digitale inhoud en de levering van daaraan verwante diensten. De regels uit de Verordening gelden evenwel uitsluitend indien partijen daartoe hebben besloten (art. 3 concept Verordening) en er sprake is van een transactie een grensoverschrijdend karakter (art. 4 concept Verordening). De regels uit de concept Verordening kunnen worden toegepast in overeenkomsten tussen twee professionele partijen en in geval van consumentencontracten.

Opvallend is dat de concept Verordening in tegenstelling tot de Richtlijn Consumentenrechten geen onderscheid maakt tussen digitale inhoud die op een materiële drager wordt geleverd of zonder materiële drager. Volgens overweging 17 van de concept Verordening moet het gemeenschappelijk Europees kooprecht zonder meer voor beide gelden, indien een keus is gemaakt voor de toepasselijkheid van de regels uit de concept Verordening. De Concept Verordening gaat bewust uit van een zo breed mogelijke toepassing van het Europese kooprecht met het doel om een eind te maken aan zeer diverse regels die terzake gelden in de Europese Lid-

Staten. De werkingssfeer ziet op ieder 'overnamerecht van digitale inhoud' om deze op te slaan, te verwerken of er toegang toe te hebben. Het gaat zelfs zover dat bepaalde diensten die rechtstreeks en nauw met getoonde digitale inhoud zijn verbonden, ook onder de materiële werkingssfeer van het kooprecht komen te vallen (zie overweging 19).

Bijlage 1 bij de concept Verordening bevat vervolgens een uitgebreide set materiële regels van kooprecht, waaronder de wijze waarop overeenkomsten worden gesloten, uitleg van de overeenkomst, bepalingen omtrent conformiteit en rechtsmiddelen in geval van een toerekenbare tekortkoming. Indien partijen er voor kiezen de regels van toepassing te verklaren, dan zullen deze derhalve ook gelden voor software.

Conclusie

Het Beeldbrigade-arrest heeft een m.i. voor de praktijk beperkte betekenis. Toch ziet het er naar uit dat het kooprecht in de toekomst een grotere rol zal gaan spelen bij softwarelicenties. Uit de Richtlijn Consumentenrechten en de concept Verordening blijkt immers dat de Europese wetgever veel voelt voor een brede toepassing van het kooprecht ten aanzien van 'digitale inhoud'.

-
17. In eerdere conceptversies van de Richtlijn Consumentenrechten was ook een volledige herziening van de Richtlijn Verkoop en Garanties voor Consumptiegoederen opgenomen. Deze is in de definitieve richtlijn echter komen te vervallen, zodat een groot aantal bepalingen uit de oorspronkelijke richtlijn als voorheen blijft gelden.
 18. Zie o.a. T. Burgers, 'Software as a Service en het huurrecht', *Cr* 2011/4, p. 107-110.